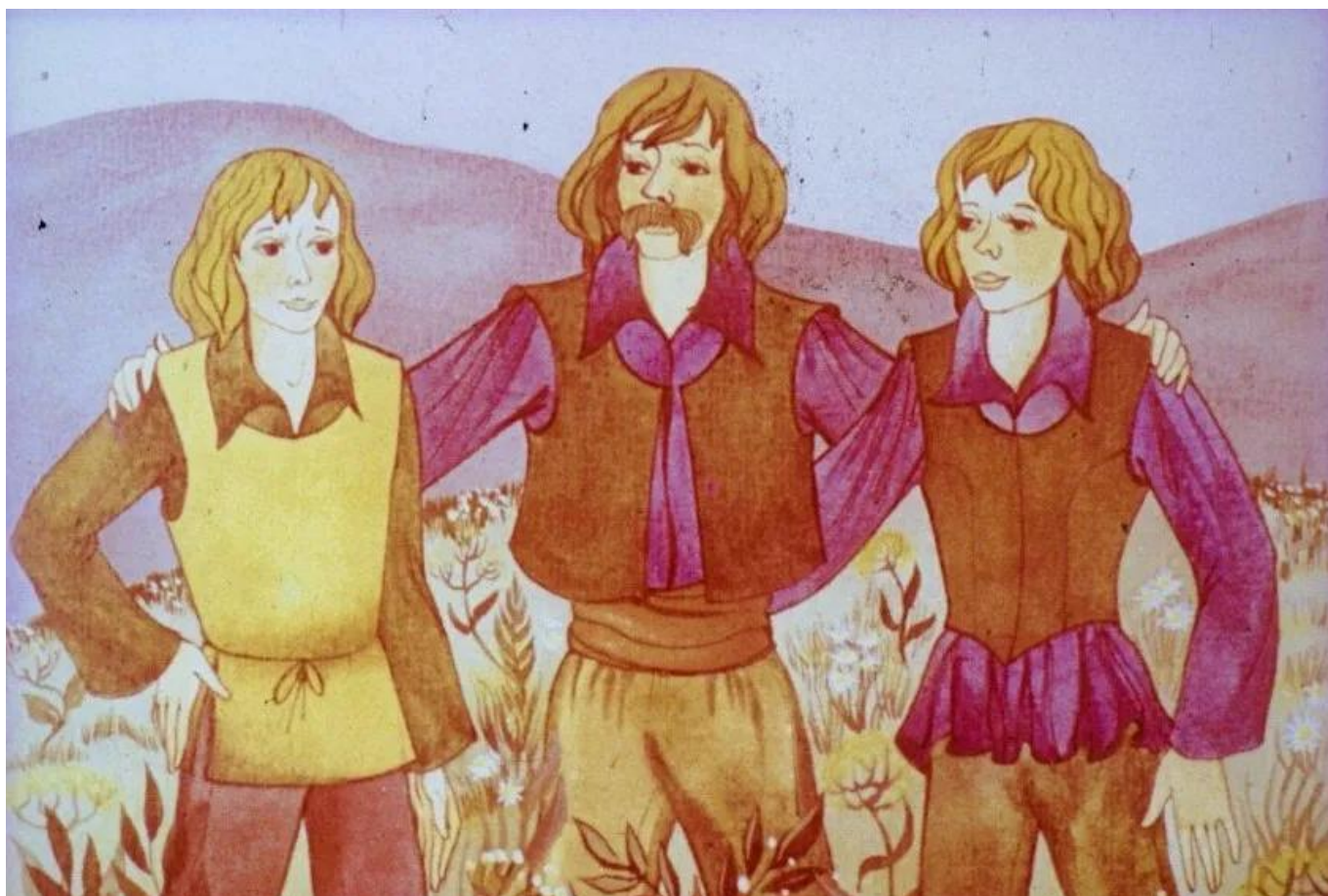

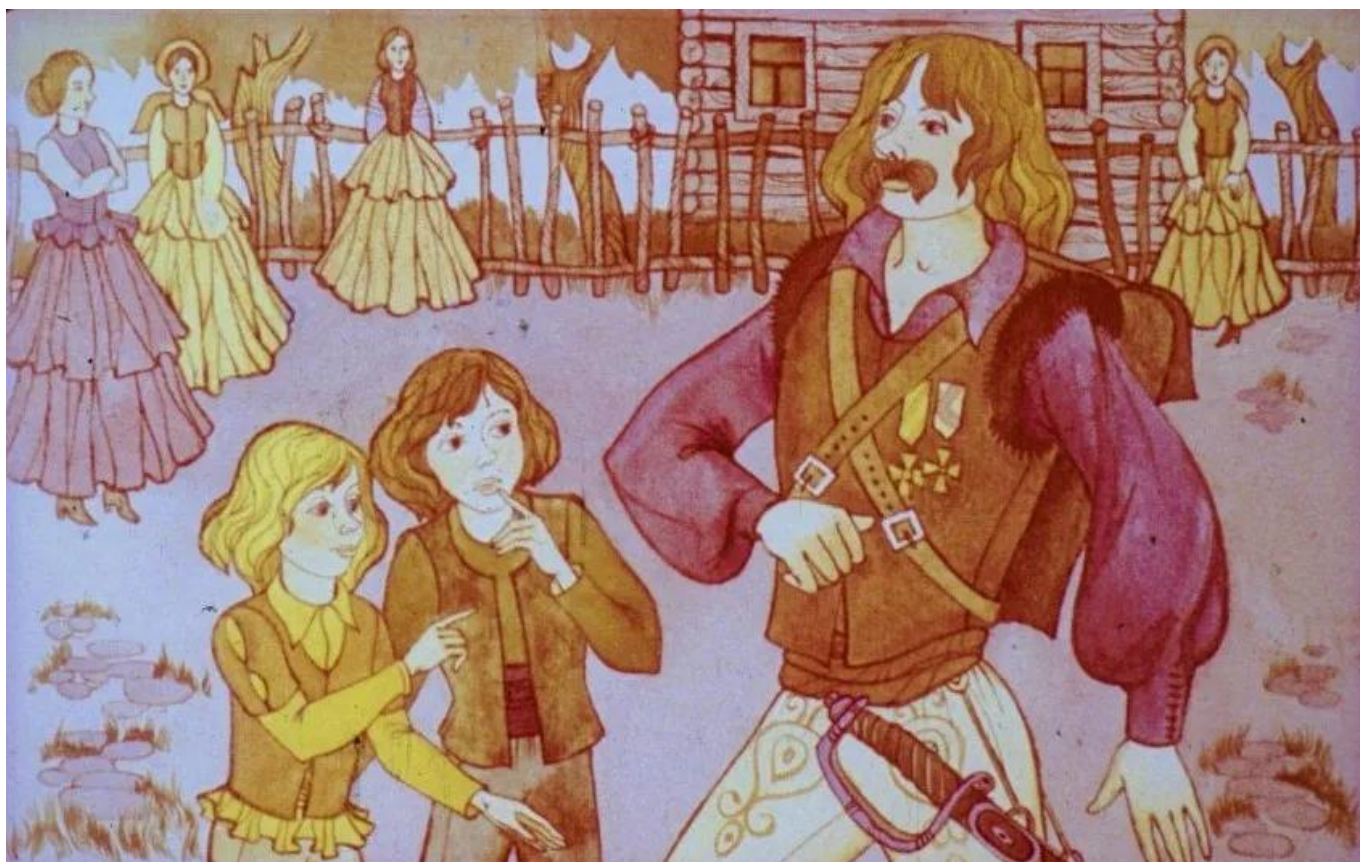
Basm Polon - APA VIETII

Trăia odată într-un sat, o femeie văduvă care avea trei feciori.

Femeia avu grijă de feciori până când aceștia se făcură mari. Atunci băieții hotărâra să-și facă rostul lor, așa cum o putea fiecare.

Cel mare deveni om de arme și defila țațoș dintr-un târg în altul, mândru că doar el -reprezentantul armatei- menține ordinea în sate.

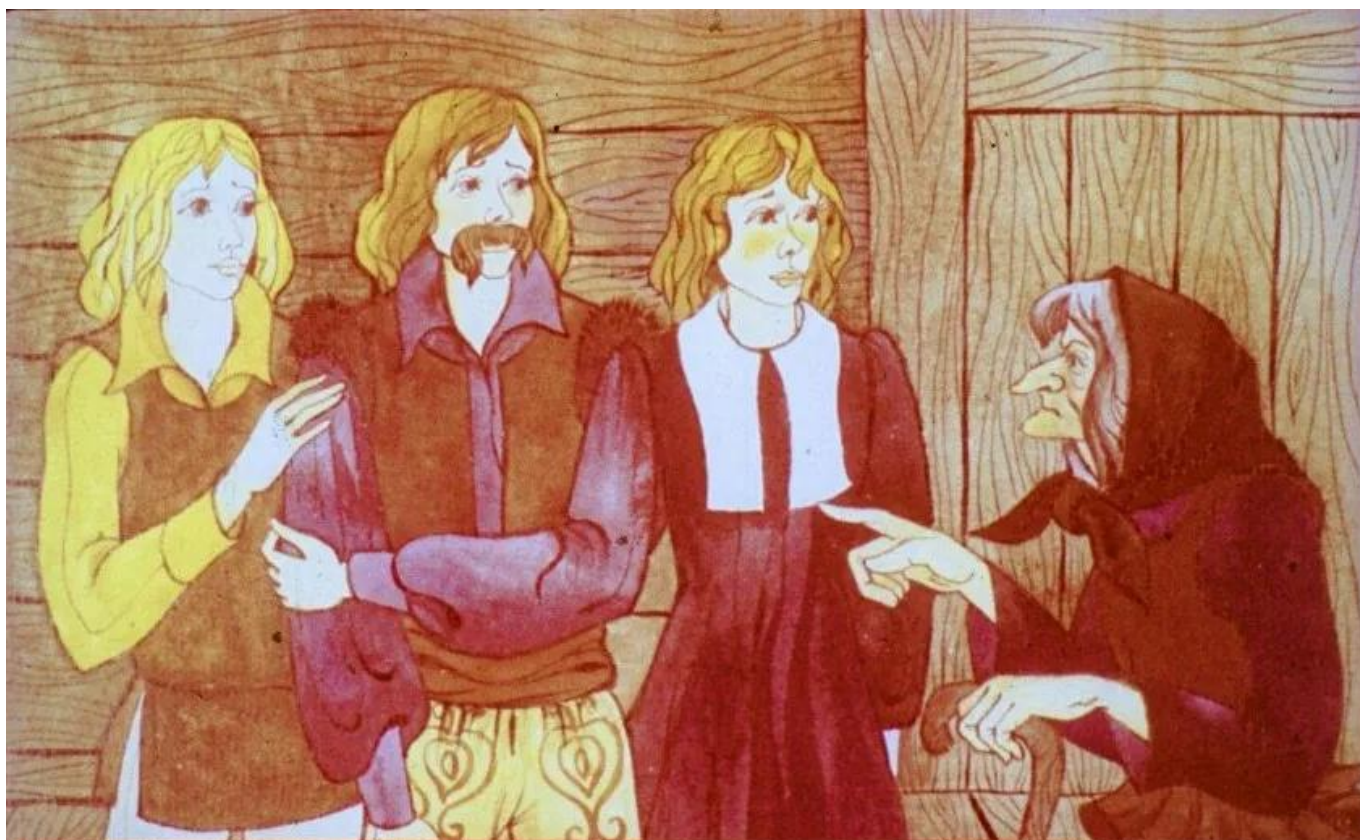
Cel mijlociu merse până la Cracovia, se înscrie la o școală, se găti cu o robă neagră cum purtau pe atunci cei care studiau de mama focului și se apucă de învățat, căci nu credea că într-un sătuc ca al lui, putea realiza mare lucru.

Iar mezinul rămase pe lângă casa părintească, ajutând-o pe maică-sa la toate treburile gospodărești.

Dar într-o zi, măicuța lor se îmbolnăvi, și toate leacurile pe care le-au încercat cu dânsa nu au dus la niciun rezultat. Cei trei feciori erau foarte triști că mama lor era atât de bolnavă și nu era leac să o însănătoșească.

Dar o babă din sat, care le știa pe toate cele, veni într-o zi la cei trei feciori și le spuse că există pe lumea asta un leac și pentru mama lor.

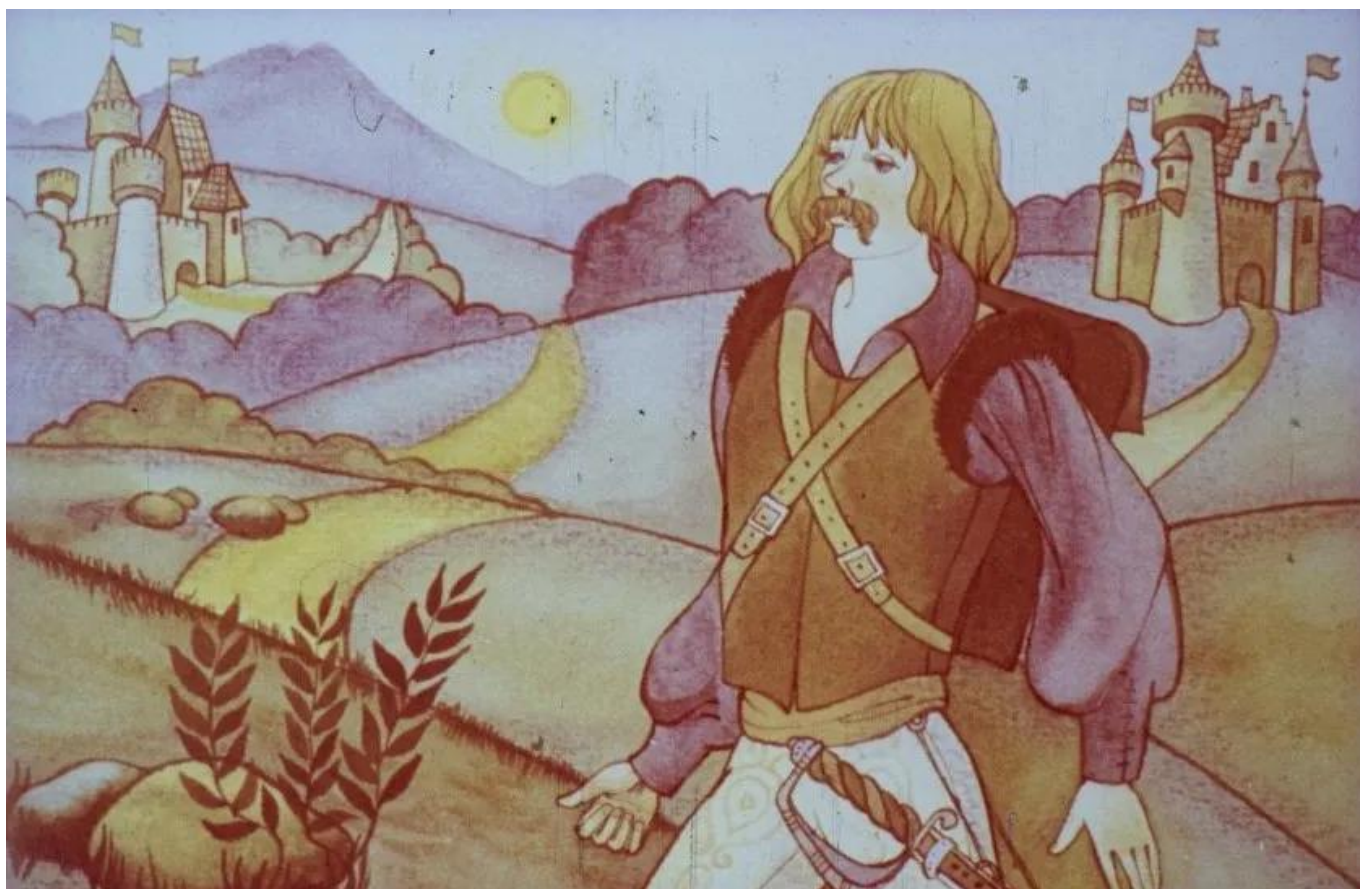
Le povesti că departe, tare departe de satul lor, pe vârful unui munte unde crește un pom singuratic, țâșnește de sub rădăcina acestuia, izvorul cu Apa Vieții. Cine bea din Apa Vieții se însănătoșește pe loc, oricât ar fi bolnav.

Dar baba le povesti mai departe că drumul e atât de lung și anevoios, că nu cunoaște pe nimeni care să fi reușit să pornească într-acolo și să se întoarcă cu Apa Vieții. De fapt, toți cei care plecaseră către izvorul cu pricina, pieriseră pentru totdeauna, niciunul nemaîntorcându-se înapoi, căci baba mai știa că drumul până acolo este presărat cu fel de fel de primejdii. Dar cine ajunge la izvor, mai spuse baba, și culege o ramură din copacul cu pricina, se poate întoarce înapoi fără să mai treacă prin toate pericolele pe care le-a străbătut pe drumul de ducere. Însă, odată purtând la el Ulciorul cu Apa Vieții, omul nostru nu are voie să se oprească din drum, ori să intre în vorbă cu cineva, până când cel pentru care a pornit în călătorie nu a băut din ulcior. De altminteri, cel care pornea spre izvorul cu Apa Vieții, trebuia să nu mănânce, bea sau vorbi tot drumul.

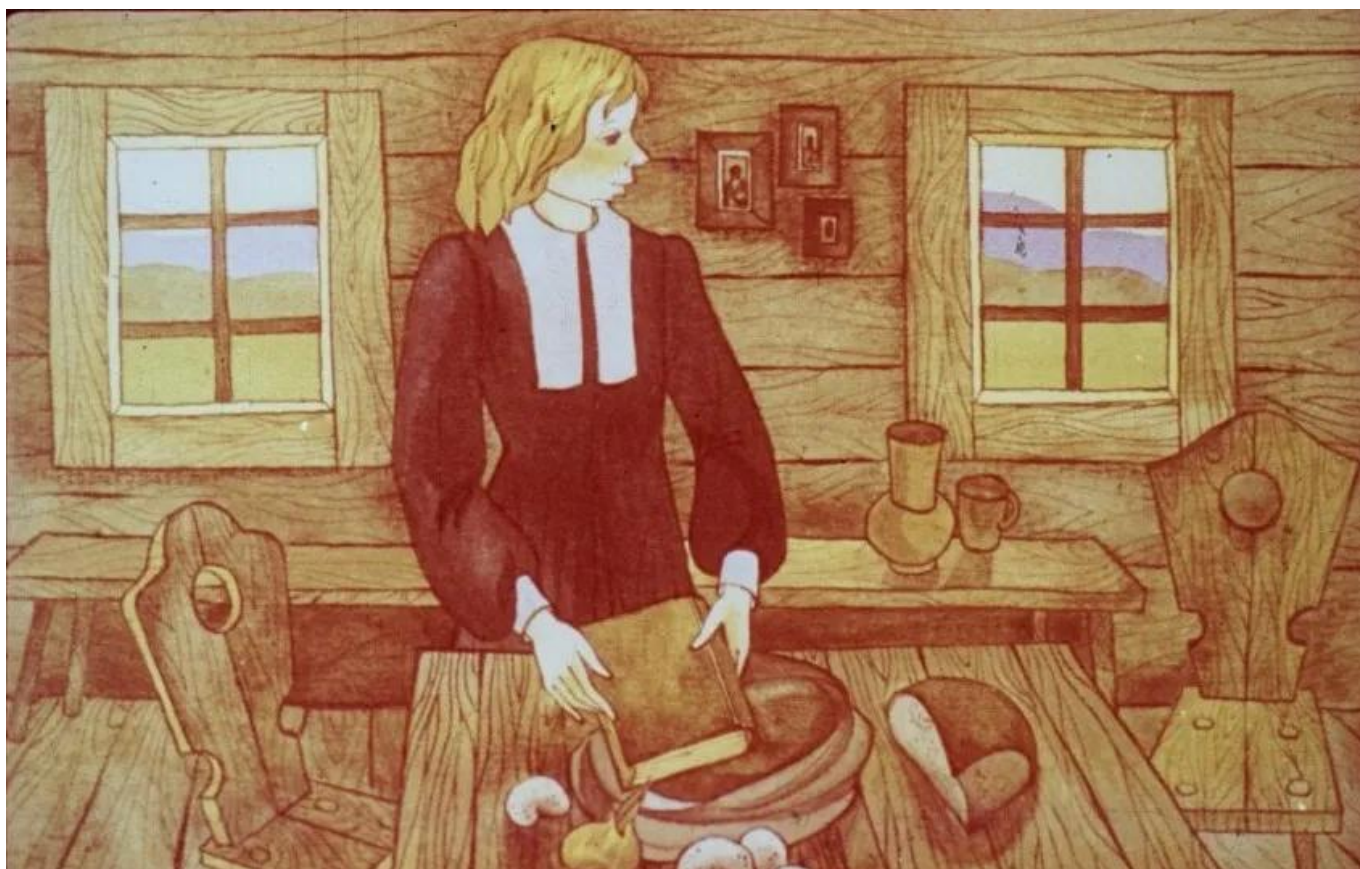
Baba le mai povesti unde începe drumul cu pricina, iar apoi plecă la treaba ei, lăsându-i pe cei trei frați să se sfătuiască mai departe între ei, despre ce au de făcut în această privință. Cel mare lua primul cuvântul și le spuse că...

...el, unul, nu poate pleca în căutarea Izvorului cu Apa Vieții, pentru că cine altul ar mai veghea la bunul mers al tuturor satelor și târgurilor din împrejurimi. Și, fără a mai aștepta o clipă, porni să-și ducă la îndeplinire paza sa de zi cu zi.

Feciorul cel mijlociu lua apoi și el cuvântul, spunându-i mezinului că nici el nu poate pleca în căutarea Izvorului cu Apa Vieții, pentru că este băgat până peste cap în treaba asta cu învățatul, care îi ocupă mai tot timpul.

Dar îi spuse mezinului că dacă acesta va pleca în căutarea Izvorului cu Apa Vieții, el va rămâne la casa părintească învățând mai departe și având grijă de maică-sa în tot timpul cât fratele său mai mic va lipsi.

Rămase așadar ca Mezinul să o pornească de unul singur pe drumul care ducea către Izvorul cu Apa Vieții. După cum le spusese baba, punctul de plecare către Izvorul cu Apa Vieții începea de pe un munte înalt care se afla la marginea satului lor. Mezinul ajunsese în vârful muntelui care se învecina cu norii după cer și de acolo se uită bine după drumul care îl ducea mai departe.

Recunoscu drumul căci acesta era cel mai greu de urmat, ducând printre niște stânci colțuroase, de unde ieșeau niște rădăcini de copaci care îl izbeau din toate părțile, însângărându-i fața și trupul. Însă mezinul merse mai departe.

Merse el ce merse si ajunse într-un loc unde îi ieși în față un cioban cu joben pe cap, îmbrăcat într-un caftan de culoare neagră si purtand cizme inalte din piele. De altfel si jobenul si cizmele omului o pricina era de culoare neagră, iar acesta avea urechile foarte mari si ascutite la vârf, precum si o barba roscovana foarte ciudată caci muștata si părul ii erau de culoare neagră. Omul îi spuse tanarului sa se opreasa din drumul sau, si să vina la el, pentru ca pornind în căutarea unui argat, iar mezinul i si pare foarte potrivit pentru treaba cu pricina. Inșă mezinul, caruia omul întâlnit în drum nu-i inspira nicio încredere, porni mai departe ca si cum nu l-ar fi auzit.

Văzând că tânărul nu-l asculta, omul de mai devreme începu să strige în urma sa fel de fel de blesteme, amenințându-l că va pieri pe drumul său către Apa Vieții, căci dacă nu a vrut să asculte cu frumosul, mai departe îi va arăta toată greutatea pe care o cuprinde sufletul său. Omul țipa la el spunându-i că doar cei puri la inimă vor apuca să pună mâna pe Apa Vieții, iar el va întâlni la un moment dat în drumul său; fel de fel de tentații care îi vor scoate la iveală toate slăbiciunile omenești. Însa tânărul merse mai departe.

Tânărul nostru ajunsese mai apoi într-o strâmtoare foarte îngustă, unde rădăcinile copacilor se întindeau ca niște gheare după el, încercând să-l oprească din drum. Mezinului însă nu i se făcu frică și deși era lovit din toate părțile de rădăcinile cu pricina, merse mai departe fără să-i pese de greutate.

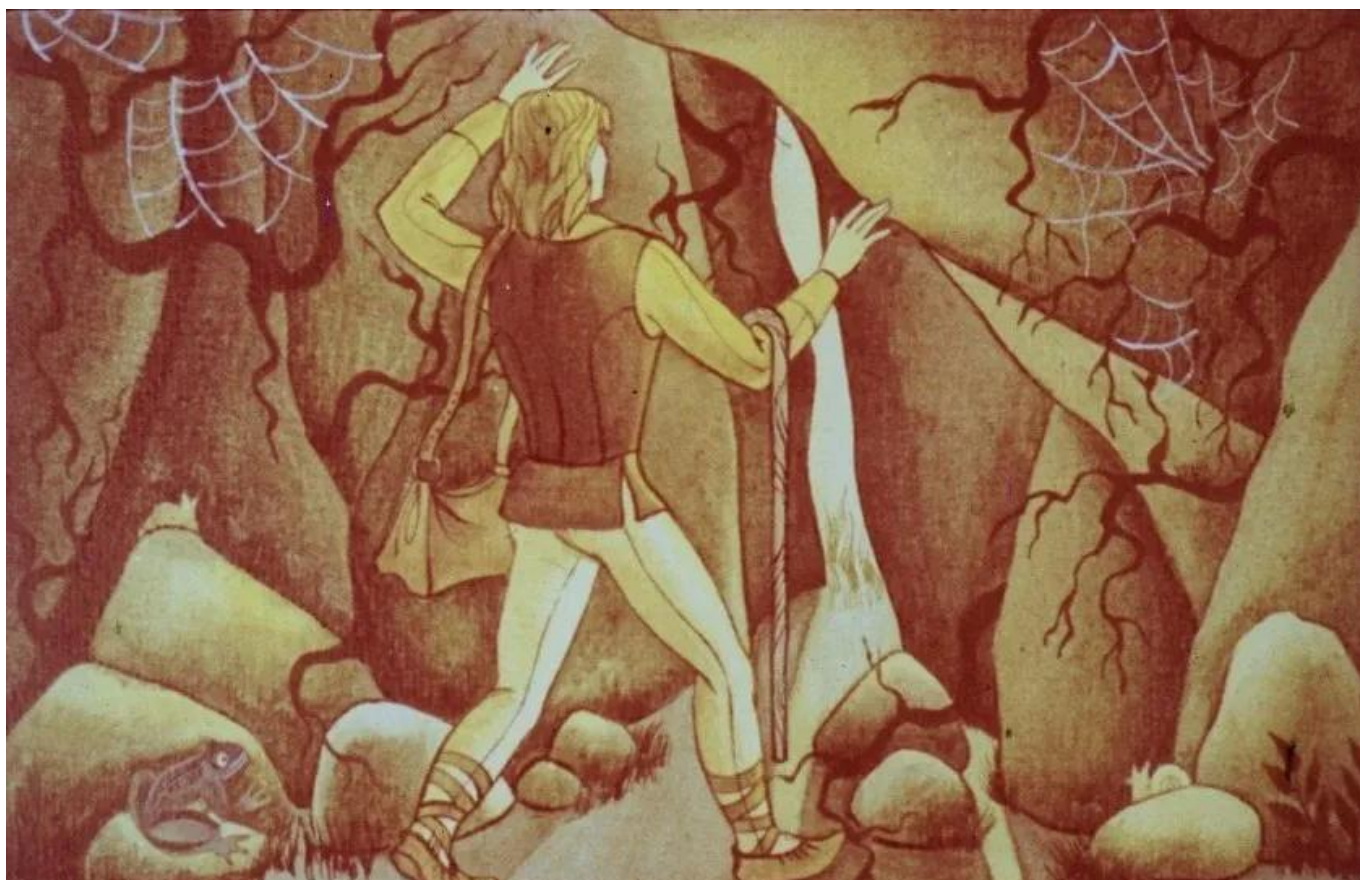
Apoi ajunse la o pădure care ardea mai ceva ca Flăcările Iadului. Mezinul se miră de cele văzute, dar se gândi că trebuie să fie un drum care să-l ducă mai departe către Izvorul cu Apa Vieții.

Și după ce găsi drumul cu pricina, ajunse la un balaur cu șapte capete, care scotea foc pe toate cele șapte guri. Balaurul, văzându-l pe flăcău că a ajuns teafăr până aici, după ce a străbătut pădurea pe care o incendiase, îl lăsă să treacă nestingherit mai departe.

Tânărul ajunsese la o grotă care ducea în inima unui munte. Cum acesta era singurul drum care se vedea, mezinul hotărî să o pornească pe acolo, cu gândul că va găsi în cele din urmă Apa Vieții.

Ca să traverseze muntele, tânărul avu de înfruntat tot felul de pericole care apăreau la fiecare pas: broaște râioase, păianjeni veninoși, pietre colțoase care îi zgâriau gleznela și rădăcini de copac ce se repezeau singure către el, mai-mai să-i scoată ochii din cap. Însă tânărul depăși cu răbdare și voință și aceste opreliști.

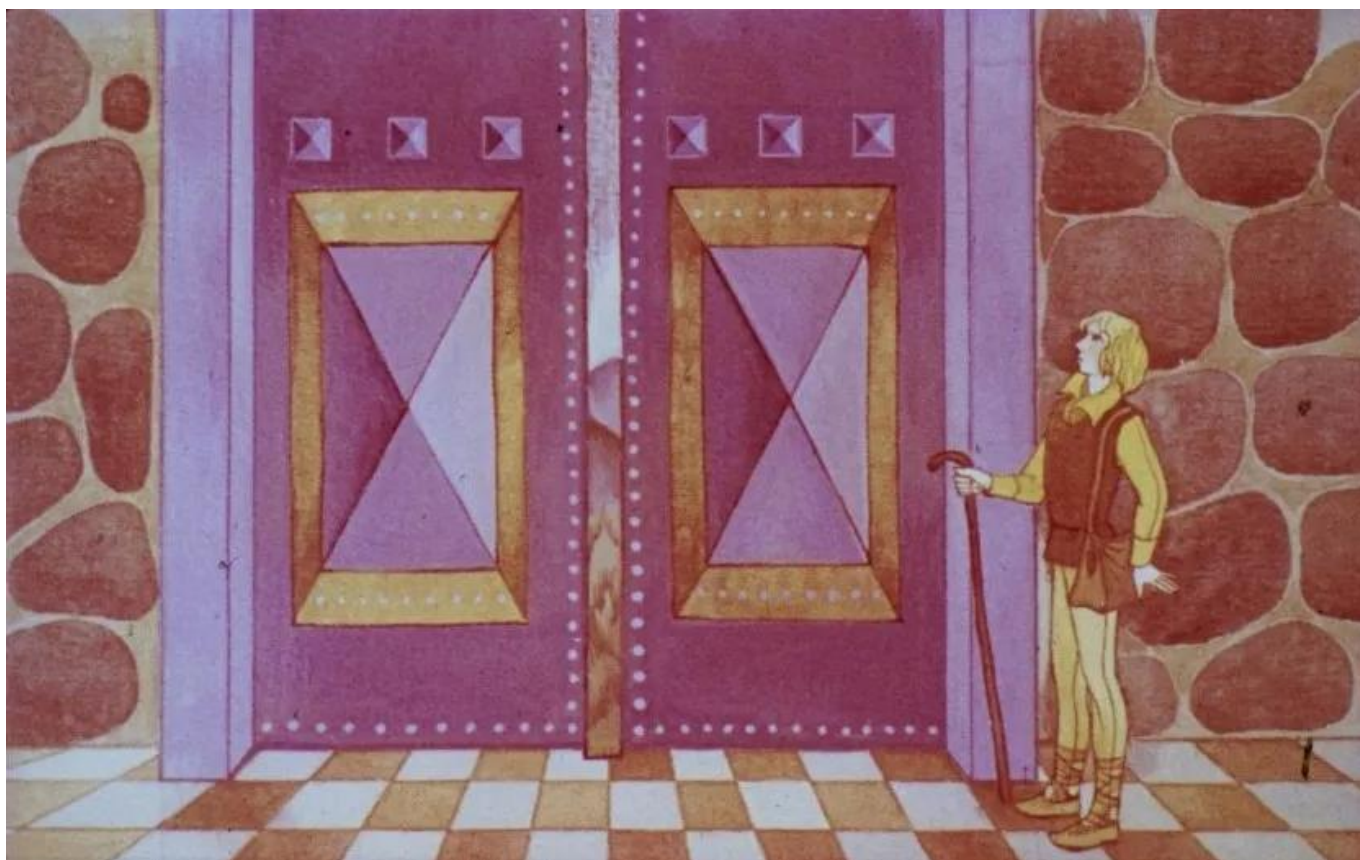
Nimeri apoi într-o vie unde creșteau niște struguri mari și frumoși. Cu gândul că și acolo ar putea fi ascuns vreun pericol, tânărul merse mai departe fără să guste din strugurii aceia, deși îi era și foame, și sete după atâta drum.

Trecu apoi printr-o încăpere unde erau rânduite fel și fel de comori, care, dacă le-ar fi luat, l-ar fi făcut bogat pentru tot restul vieții lui. Însă tânărul nu se atinse de niciuna dintre aceste comori, căci le considera și pe ele o stavilă în drumul către Apa Vieții. Dacă, din cauza lăcomiei, s-ar fi văzut întors din drum, iar mai cu seamă ar fi pierit mai apoi fără să ajungă să bea din Apa Vieții? Așa că tânărul merse mai departe, fără să-i pese de comorile ce-l ispiteau la tot pasul.

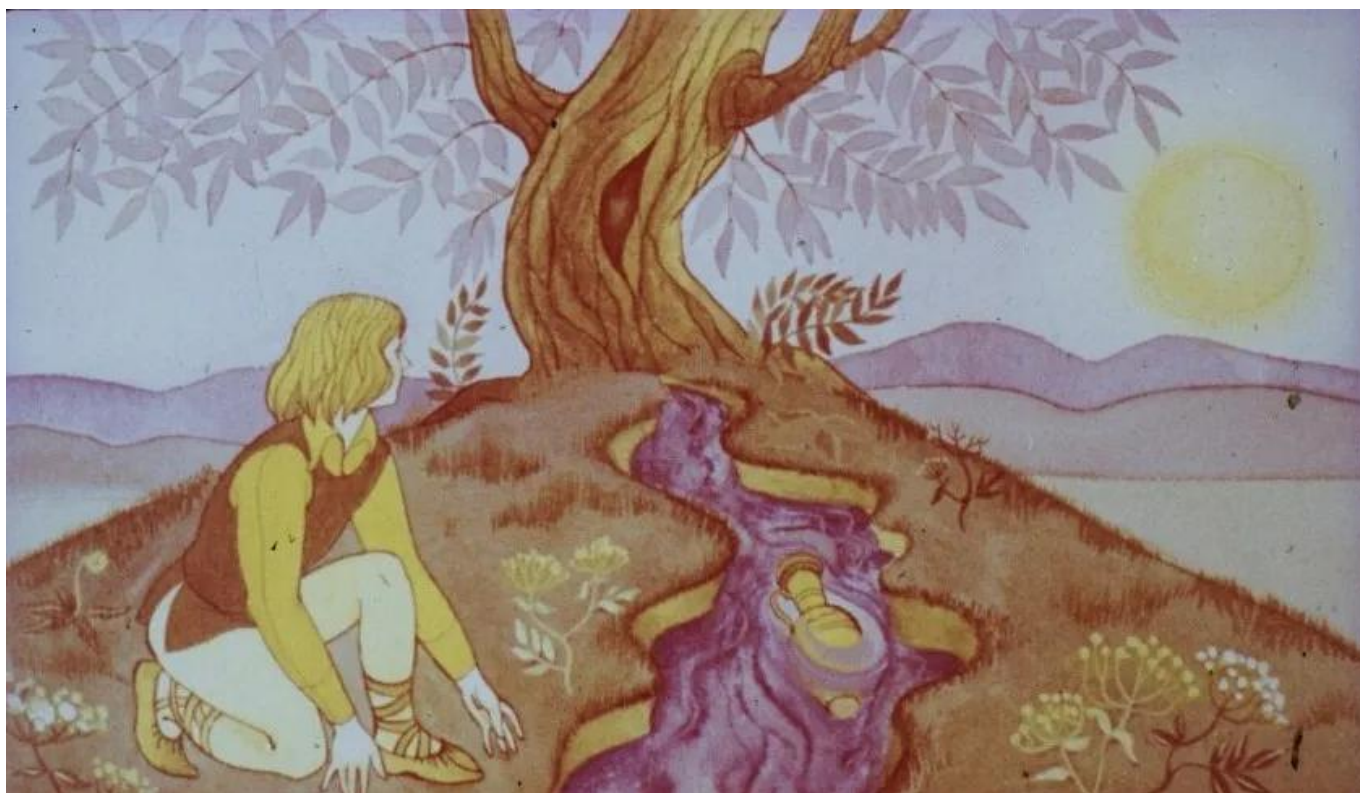
Drumul parcă nu se mai sfârșea. Tânărul nostru era obosit, dar orice oprire până la Izvorul cu Apă Vieții ar fi însemnat cu siguranță eșecul. Iar oboseala lui fu ispitită și mai mult atunci când ajunse într-o încăpere unde erau rânduite fel și fel de paturi moi, cu perne care parcă te îmbiau la somn. Însă tânărul reuși să-și învingă slăbiciunea și de data asta și porni mai departe.

Și iată că ajunse la o ușă uriașă de fier, care se deschise singură atunci când tânărul se apropie. Tânărul se miră de cele văzute.

Însă, în spatele ușii se afla chiar vârful muntelui, unde creștea pomul de sub rădăcina căruia țâșnea izvorul cu Apa Vieții, despre care îi povestise baba. Tânărul își dădu seama că toate greutățile pe care le-a întâlnit în cale erau presărate pe muntele cu pricina.

Se aplecă deasupra izvorului și văzu un ulcior care plutea singur către el. Tânărul înțelese atunci că trecuse cu bine prin toate încercările, de vreme ce Apa Vieții i se oferea singură în acest ulcior.

Așa cum îl povățuise baba, ca să-i fie mai ușor pe drumul de întoarcere, flăcăul nostru culesese o ramură din copacul de la rădăcina căruia izvora Apa Vieții. Apoi, cu ulciorul strâns la piept ca să nu se verse din el leacul pentru maica-sa, o porni spre satul său.

În cale îi ieșeau fel de fel de oameni care îi spuneau că îi vor da orice în schimb pentru ulciorul cu Apa Vieții pe care îl purta cu el. Însă tânărul mergea mai departe, căci misiunea lui nu se terminase încă.

Și iată că în cele din urmă, ajunse și în satul lui. Acolo toți oamenii îi ieșiră în cale, chiar și frații lui, căci doreau cu toții să afle cât mai multe de la el despre cum a reușit să se întoarcă teafăr înapoi cu Apa Vieții. Însă tânărul știa că nu are voie să scoată un singur cuvânt până ce mama lui nu ar fi băut din Apa Vieții. Așa că porni mai departe către casă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În vremea asta, maica-sa se simțea din ce în ce mai rău. Vecinele stăteau de veghe la căpătâiul ei, așteptând-o pe aceasta să-și dea sufletul dintr-o clipă într-alta.

Însă mezinul, ajuns acasă cu Apa Vieții, și după ce-i dădu maică-si să bea din ulcior, aceasta se înzdrăveni pe dată, căci flăcăul trecuse cu bine de toate încercările. El nu se oprise deloc din drumul către Apa Vieții, nu se dăduse la o parte din calea greutateților și nu intrase în ispita slăbiciunilor omenești.

Iar mezinul nostru, care era un flăcău de ispravă, despre care toți oamenii din sat aflaseră cât este de cinstit și vrednic, ajunsese primarul satului. Iar satul în care trăiau, cunoscuse o înflorire cum nu se mai pomenise până atunci.

SFARSIT , sursa : Studioul ukrainean de diafilme